

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 39 0 P 071206 25 Rev
Sarajevo, 24.11.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Emine Hulusija, kao predsjednice vijeća, Zlate Džafić i Adnana Baručije, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „Raiffeisen Bank“ DD Bosna i Hercegovina sa sjedištem u Sarajevu, Ulica Zmaja od Bosne, zastupanog po punomoćniku Črt Femilu, advokatu iz Sarajeva, protiv tuženih I.E. (kći I.) iz K., Općina T. i O.D. (kći I.) iz K., Općina T., zastupane po zajedničkom punomoćniku Fuadu Prnjavorac, advokatu iz Tešnja, radi isplate duga, vrijednost spora 5.366,86 KM, odlučujući o reviziji tuženih protiv presude Kantonalnog suda u Zenici broj 39 0 P 071206 25 GŽ od 01.07.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 24.11.2025. godine donio je:

R J E Š E N J E

Revizija se dopušta u odnosu na drugo postavljeno pravno pitanje i usvaja, te se drugostepena presuda ukida i predmet vraća tom sudu na ponovno suđenje.

Revizija se odbacuje u pogledu prvog postavljenog pravnog pitanja.

O troškovima postupka u povodu revizije odlučit će se u konačnoj odluci.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Tešnju broj 32 0 P 071206 23 P od 21.03.2025. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja da se tužene solidarno obavežu na isplatu iznosa od 5.366,86 KM, sa zakonskim zateznim kamatama počev od podnošenja tužbe 25.07.2023. godine pa do isplate i da mu na ime troškova parničnog postupka isplate iznos od 3.556,03 KM, a sve u roku od 15 dana, kao neosnovan.

Istom presudom naloženo je tužitelju da tuženim na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 2.287,52 KM u roku od 30 dana.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Zenici broj 32 0 P 071206 25 GŽ od 01.07.2025. godine žalba tužitelja je uvažena, presuda prvostepenog suda preinačena tako da su tužene obavezane da tužitelju solidarno isplate iznos od 5.366,86 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od podnošenja tužbe 25.07.2023. godine pa do isplate, te da tužitelju na ime troškova parničnog postupka isplate iznos od 3.607,03 KM, sve u roku od 30 dana. Tužene su odbijene sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka.

Protiv drugostepene presude, pozivom na odredbe člana 237. stav 3. i stav 4. tačka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku, tužene su blagovremeno izjavile reviziju i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija dopusti i usvoji, te drugostepena presuda preinači tako da se žalba tužitelja odbije i prvostepena presuda potvrdi, uz obavezu tužitelja da tuženim naknadi dosuđene troškove

prvostepenog postupka u iznosu od 2.287,52 KM i troškove nastale u postupku revizije u iznosu od 1.179,36 KM, uvećano za troškove sudske takse na reviziju po odluci suda. U blagovremeno podnesenoj dopuni revizije tužene su ukazale na presude koje je donio Vrhovni sud Federacije BiH u uporedivim činjeničnim i pravnim situacijama i to broj 33 0 P 092753 25 Rev od 01.07.2025. godine, broj 65 0 P 572865 24 Rev od 09.04.2024. godine, broj 43 0 P 215803 25 Rev od 26.03.2024. godine, broj 51 0 P 070984 15 Rev od 13.09.2018. godine i 58 0 P 196855 23 Rev od 17.11.2023. godine, te rješenje o odbacivanju revizije broj 58 0 P 182569 22 Rev od 02.02.2023. godine.

U odgovoru na reviziju tužitelj je osporio osnovanost revizijskih prigovora i predložio da se revizija odbaci kao nedozvoljena, odnosno odbije kao neosnovana u cjelosti, a tužene obavežu da mu naknade troškove sastava odgovora na reviziju.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 241. stav 2. Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - dalje ZPP) ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Odredbom člana 237. stav 3. ZPP je propisano da Vrhovni sud Federacije može, izuzetno, dopustiti reviziju u svim predmetima ako ocijeni da bi odlučivanje po reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima.

Prema odredbi člana 241. stav 2. ZPP, u povodu revizije iz člana 237. stav 3. ovog zakona, revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojeg je podnesena i koje je u njoj određeno naznačeno kao takvo, uz pozivanje na propise i druge izvore prava koji se na to pitanje odnose.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se tužene solidarno obavežu da mu isplate iznos od 5.366,86 KM sa zakonskim zateznim kamatama, kao duga nastalog po osnovu ugovora o kreditu od 09.02.2021. godine, koji je tužitelj zaključio sa prednikom tuženih koji je preminuo, zbog čega smatra da za njegove dugove odgovaraju njegovi nasljednici do visine naslijeđene imovine, iako je prednik tuženih imao zaključenu policu osiguranja za slučaj smrti vinkuliranu u korist tužitelja.

Prvostepeni sud je, u bitnom, utvrdio slijedeće činjenično stanje: Tužitelj je sa prednikom tuženih O.I. zaključio ugovor o nenamjenskom kreditu broj ... XXL od 09.02.2021 godine na iznos od 6.000,00 KM, sa rokom otplate od 70 mjeseci i mjesečnim anuitetima od po 106,00 KM. Prednik tuženih je preminuo, a tužene su rješenjem o nasljeđivanju Općinskog suda u Tešnju broj 33 0 O 083370 19 O od 09.09.2021. godine proglašene zakonskim nasljednicima iza umrlog O.I. Prednik tuženih, a ni tužene nisu izmirile obavezu po zaključenom ugovoru, tako da dospjela nenaplaćena potraživanja tužitelja na dan 17.07.2023. godine iznose 5.366,86 KM. Tužitelj je kredit zbog docnje dužnika otkazao 08.05.2023. godine. Dalje je utvrđeno da su članom 5. ugovora o kreditu ugovorena sredstva osiguranja naplate kredita, ujedno i kao uvjet zaključenja ugovora, i to polisa rizika osiguranja za slučaj smrti korisnika kredita, zapljena na prihode korisnika kredita, trajni nalog u svrhu izmirenja kredita s prenosom sa računa otvorenih kod kreditora, bjanko mjenicama, a u pogledu redosljeda namirenja za slučaj docnje sa otplatom ugovoreno je, da neovisno od prethodno navedenog redosljeda, prioriteto se vrši naplata iz osiguranja ukoliko se desi osigurani slučaj, te da banka može odstupiti od navedenog redosljeda ukoliko se po tom redosljedu ne može naplatiti ili ukoliko je taj instrument osiguranja nedovoljan. Korisnik kredita (prednik

tužitelja) je zaključio ugovor o životnom osiguranju sa Uniqa osiguranjem u korist tužitelja, osigurana suma jednaka je iznosu glavnice (6.000,00 KM), a premija osiguranja iznosi 276,00 KM. Tužitelj je nakon nastupanja osiguranog slučaja vansudskim putem podnio odštetni zahtjev Uniqa osiguranju koje je odbilo isplatiti zahtjev iz razloga što smatra da je osigurani slučaj bio u nastajanju prije zaključenja ugovora o osiguranju tj. korisnik kredita je obolio od multipla skleroze, od koje je i preminuo. Tužitelj je radi dokazivanja osnovanosti odbijanja isplate osigurane sume od strane Uniqa osiguranja proveo vještačenje po vještaku medicinske struke Alić Emiru, koji je u pismenom nalazu i mišljenju konstatovao sva oboljenja od kojih je prednik tuženih O.I. liječen, među kojim je i multipla skleroza, ali da to oboljenje nije u neposrednoj uzročnoj vezi sa smrću O.I. pojasnivši da se radi o oboljenju koje se može kontrolirati adekvatnom terapijskom potporom. Prema nalazu i mišljenju vještaka stanje koje je neposredno prouzrokovalo smrt prednika tuženih je zatajenje funkcije disanja usljed progresivno napredujuće intersticijalne upale pluća, koja je Covid 19 pozitivna, što je neposredni uzrok smrti, koja nije u vezi sa oboljenjem nervnih tkiva multipla sklerozom. Iz potvrde o smrti na ime preminulog prednika tuženih od 11.11.2021. godine utvrđeno je da je bolest ili stanje koje je neposredno prouzrokovalo smrt prednika tuženih zatajenje funkcije disanja usljed progresivno napredujuće upale pluća, koja je Covid 19 pozitivna. Prema izračunu vještaka ekonomske struke glavni dug na dan 11.12.2021. godine je iznosio 5.366,86 KM.

U iznesenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan. U obrazloženju svoje odluke prvostepeni sud navodi da tužitelj, kao korisnik ugovora o životnom osiguranju, temeljem odredbi člana 149. stav 1. u vezi sa članom 148. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima stiče vlastito i neposredno pravo prema dužniku (ovdje osiguravaču čiji je povjerilac) da zahtjeva isplatu osigurane sume, da iz materijalnog proizilazi i procesna ovlaštenja tužitelja da osporava valjanost ugovora o životnom osiguranju u kojem nije ugovorna strana, već korisnik ugovora. Međutim, da tužitelj nije zahtijevao poništenje ugovora o životnom osiguranju zbog davanja netačnih podataka ili prešućivanja podataka o zdravstvenom stanju korisnika kredita, koje pravo osiguravaču daju odredbe člana 7. tačka 2. Posebnih uvjeta, već iznosi tvrdnje da je osigurani slučaj bio u nastajanju, što bi bio osnov za oslobađanje od odgovornosti osiguravača za isplatu osigurane sume i ukazuje na ništavost ugovora u smislu člana 898. član 2. Zakona o obligacionim odnosima, bez postavljanja prejudicijalnog zahtjeva za utvrđenje ništavosti ugovora o životnom osiguranju iz razloga što je osigurani slučaj bio u nastajanju zbog multiple skleroze prednika tuženih, to je prvostepeni sud o ništavosti predmetnog ugovora odlučio kao o prethodnom pitanju. Ocjenom nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke, na koji parnične stranke nisu imale primjedbi, prvostepeni sud je utvrdio da iz istog jasno proizilazi da stanje koje je neposredno prouzrokovalo smrt prednika tuženih je zatajenje funkcije disanja usljed progresivno napredujuće upale pluća koja je Covid 19 pozitivna, koja nije u vezi sa oboljenjem nervnih tkiva - multipla sklerozom. Slijedom ovog utvrđenja prvostepeni sud cijeni da tužitelj medicinskim vještačenjem nije dokazao da je u momentu zaključenja ugovora nastao osigurani slučaj, ili da je bio u nastupanju ili da je bilo izvjesno da će nastupiti obzirom da je smrt nastupila usljed oboljenja Covid 19, a ne zbog razvoja multipla skleroze, te se ne radi o ništavom ugovoru u smislu člana 898. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima. U navedenim okolnostima prvostepeni sud zaključuje da nije postojao zakonski osnov za odbijanje odštetnog zahtjeva od strane Uniqa osiguranja u vansudskom postupku, te da tužitelj neosnovano od nasljednika korisnika kredita traži vraćanje kredita, jer je korisnik kredita upravo radi zaštite svoje imovine i svojih nasljednika zaključio policu osiguranja od rizika smrti, vinkuliranu u korist banke kao prioritarno sredstvo osiguranja otplate kredita koje podrazumijeva utuženje Uniqa osiguranja od strane tužitelja aktiviranjem prioritarnog

instrumenta naplate kredita. Kako tužitelj nije iscrpio predmetni instrument osiguranja naplate samo vansudskim zahtijevanjem odštete od Uniqa osiguranja, a nije pobijao ugovor o osiguranju kredita sa naslova rušljivosti, a niti se radi o ništavom ugovoru, prvostepeni sud je odlučio kao u izreci svoje presude.

Odlučujući o žalbi tužitelja drugostepeni sud je žalbu uvažio i prvostepenu preinačio na način da se tužene obavezuju da tužitelju solidarno isplate iznos 5.366,86 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od podnošenja tužbe, zaključivši da je na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je odbio tužbeni zahtjev. Svoju odluku o osnovanosti tužbenog zahtjeva drugostepeni sud je zasnovao na razlozima da je tužitelj imao pravo, ali ne i obavezu da sudskim putem od Uniqa osiguranja potražuje isplatu duga po kreditu jer je polica osiguranja samo jedan od instrumenata obezbjeđenja ugovora o kreditu, pa kada svoje potraživanje nije naplatio od osiguranja, a nesporno je da su tužene nasljednice korisnika kredita, te da shodno odredbi člana 172. stav 1. Zakona o nasljeđivanju odgovaraju za dugove ostavioca do visine vrijednosti naslijeđene imovine, tada je osnovano njegovo potraživanje prema tuženim kao zakonskim nasljednicima umrlog korisnika kredita jer niti jednom odredbom ugovora o kreditu, niti odredbama Zakona o obligacionim odnosima nije propisana obaveza onoga u čiju korist je polica vinkulirana da sudskim putem od osiguranja potražuje isplatu, ukazujući da je takav stav zauzeo i Vrhovni sud Federacije BiH u presudi broj 58 0 P 232117 24 Rev od 10.12.2024. godine. Nadalje, drugostepeni sud, uz poziv na odredbu člana 898. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima prema kojoj je ugovor o osiguranju ništav ako je u času zaključenja već nastao osigurani slučaj ili je taj bio u nastupanju ili je bilo izvjesno da će nastupiti, a u postupku je utvrđeno da je smrt prednika tuženih nastupila usljed dugogodišnje hronične bolesti koja je nastupila prije zaključivanja Ponude/Certifikata za osiguranje kredita (što je utvrdio vještak medicinske struke), što znači da je bilo izvjesno da će nastupiti osigurani slučaj, zaključuje da je Polisa osiguranja kredita ništava, zbog čega su tužene pasivno legitimisane u ovoj pravnoj stvari, jer su naslijedile imovinu iza prednika, u protivnom bi došlo do neosnovanog bogaćenja na strani tuženih.

Osporavajući pravilnost pravnih zaključaka drugostepenog suda tužene u reviziji postavljaju slijedeća pravna pitanja:

Da li zaključenjem ugovora o osiguranju otplate kredita banka u svojstvu distributera osiguravajućeg društva mora korisniku kredita dati objektivne informacije o proizvodu osiguranja u razumljivom obliku kako bi on donio odluku o sklapanju ugovora o osiguranju otplate kredita?

Da li u situaciji kada je polisa osiguranja po zaključenom ugovoru o osiguranju kredita koja je vinkulirana u korist tužitelja, sporne odnose rješava primjenom odredbi članova 938. Zakona o obligacionim odnosima?

Kao razlog važnosti za odlučivanje o reviziji tužene navode da su navedena pitanja važna za osiguranje jedinstvene primjene prava jer zauzeti pravni stav drugostepenog suda nije u saglasnosti sa pravnim stavovima koje je zauzeo Vrhovni sud Federacije BiH svojim odlukama broj 33 0 P 092753 25 Rev od 01.07.2025. godine, broj 65 0 P 572865 24 Rev od 09.04.2024. godine, broj 43 0 P 215803 25 Rev od 26.03.2024. godine, broj 51 0 P 070984 15 Rev od 13.09.2018. godine i 58 0 P 196855 23 Rev od 17.11.2023. godine, te rješenje o odbacivanju revizije broj: 58 0 P 182569 22 Rev od 02.02.2023. godine.

Ovaj revizijski sud je ocijenio da bi odlučivanje po reviziji, u pogledu drugog postavljenog pravnog pitanja, bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima, odnosno da je postavljeno pravno pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni jer pravno shvatanje drugostepenog suda nije podudarno sa već ranije zauzetim pravnim shvatanjima revizijskog suda o tom pitanju izraženom u naprijed navedenim odlukama Vrhovnog suda Federacije BiH, a radi se o predmetima u kojima su donesene odluke u uporedivim činjeničnim i pravnim situacijama kao u konkretnom predmetu.

Prema odredbi člana 938. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima (Sl. list SFRJ broj 29/78, Sl. list RBiH broj 2/92 i 13/94 - Sl. novine F BiH broj 29/03 i 42/11 – dalje ZOO) poslije nastupanja osiguranog slučaja, založna prava i ostala prava koja su ranije postojala na osiguranoj stvari imaju za predmet dugovanu naknadu, kako u slučaju osiguranja sopstvene stvari, tako i u slučaju osiguranja tuđih stvari zbog obaveze njihovog čuvanja i vraćanja, te osiguravač ne može isplatiti naknadu osiguraniku bez saglasnosti nosilaca tih prava.

Prema stavu 2. istog člana ova lica mogu zahtijevati neposredno od osiguravača da im u granicama svote osiguranja i prema zakonskom redu isplati njihova potraživanja.

Stavom 3. istog člana je propisano da ako u času isplate osiguravač nije znao, niti je mogao znati za ta prava, izvršena isplata naknade osiguraniku ostaje punovažna.

U ovom predmetu, kao i u naprijed navedenim predmetima, tužitelj je sa prednikom tuženih zaključio ugovor o nenamjenskom kreditu na osnovu kojeg je predniku tuženih odobren kredit u iznosu od 6.000,00 KM, prednik tuženih, kao korisnik kredita, je zaključio polisu osiguranja za slučaj smrti, kao instrument osiguranja naplate potraživanja po predmetnom ugovoru o kreditu, te je ta polisa vinkulirana u korist tužitelja, kao korisnika osiguranja. Vinkulacija je izjava u polici osiguranja kojom se ustupaju prava na osiguranu svotu trećoj osobi i koje ustupanje prava na naknadu se obavlja prije nastanka osiguranog slučaja, a vinkulacijom polise ne prenosi se svojstvo osiguranika, pa se odnosi tužitelja-kao banke u čiju korist je vinkulirana polisa nakon nastupanja osiguranog slučaja - smrti osiguranika, rješavaju primjenom odredbe čl. 938. ZOO.

Stoga, suprotno izraženom stavu drugostepenog suda, tužitelj pravo sadržano u tužbenom zahtjevu ne ostvaruje osnovom nasljednog prava, niti u odnosu na tuženog predstoji primjena navedenih pravila, već primjenom odredbe čl. 938. ZOO. Stav je ovog revizijskog suda da nastupanjem osiguranog slučaja - smrti korisnika kredita nastaje primarna obaveza davaoca kredita da ostvarenje prava iz vinkulirane polise osiguranja ostvari u odnosu na davaoca osiguranja, a supsidijarno, ukoliko u njegovom ostvarenju ne uspije, od nasljednika korisnika kredita, tako da se ne može tražiti ostvarenje supsidijarnog zahtjeva sve dok se ne iscrpi primarni zahtjev iz osnova vinkulirane polise osiguranja, a kako je pravilno cijenio i prvostepeni sud.

Osnovano tužene ukazuju u reviziji da je drugostepeni sud povrijedio odredbe parničnog postupka iz člana 209. ZPP navodeći da je obrazloženje pobijane presude nerazumljivo i kontradiktorno, prvenstveno pozivajući se samo na zauzeti stav Vrhovnog suda F BiH u presudi broj 58 0 P 232117 24 Rev od 10.12.2024. godine, a da je pravilno cijenio sve dokaze pojedinačno i u međusobnoj vezi, u skladu sa odredbom člana 8. ZPP, da drugostepeni sud nije mogao primijeniti odredbe člana 898. stav 2. ZOO utvrdivši da je smrt prednika tuženih nastupila usljed dugogodišnje hronične bolesti koja je nastupila prije zaključivanja ponude/certifikata za osiguranje kredita, iz kojih razloga da je polisa osiguranja kredita ništava.

Naime, drugostepeni sud navodi da je preinačio prvostepenu presudu primjenom odredbe člana 229. tačka 4. ZPP cijeneći da je prvostepeni sud na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo.

Međutim, iz razloga pobijane presude proizilazi da je prvostepena presuda preinačena u sjednici vijeća zbog drugačije utvrđenog činjeničnog stanja ocjenom neposredno izvedenog dokaza, a što je suprotno odredbama člana 229. tačka 3. ZPP.

U prvostepenoj presudi je na temelju neposredno izvedenog dokaza na glavnoj raspravi saslušanjem vještaka medicinske struke mr. Alić Emira, utvrđeno da stanje koje je neposredno prouzrokovalo smrt prednika tuženih je zatajenje funkcije disanja usljed progresivno napredujuće upale pluća koja je Covid 19 pozitivna, koja nije u vezi sa oboljenjem nervnih tkiva - multipla sklerozom.

Ovako utvrđeno činjenično stanje u prvostepenoj presudi drugostepeni sud je u sjednici vijeća, bez zakazane rasprave, preinačio tako da je drugačije ocijenio neposredno izvedeni dokaz po prvostepenom sudu iskaz vještaka medicinske struke i utvrdio da je smrt prednika tuženih nastupila usljed dugogodišnje hronične bolesti koja je nastupila prije zaključivanja Ponude/Certifikata za osiguranje kredita, te da je bilo izvjesno da će nastupiti osigurani slučaj, zbog čega cijeni da je Polisa osiguranja kredita ništava u smislu odredbe člana 898. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima. Zbog toga je preinačio prvostepenu presudu tako što je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja.

Iz odredaba čl. 229. tačka 2. i 3. ZPP proizilazi da drugačije činjenično stanje nego što je ono u prvostepenoj presudi drugostepeni sud može utvrditi na temelju rezultata održane rasprave (tač. 3.) ili ako je prvostepeni sud pogrešno ocijenio isprave ili posredno izvedene dokaze, a odluka je prvostepenog suda utemeljena isključivo na tim dokazima (tač. 2.) U konkretnom slučaju nije ostvaren ni jedan od navedenih zakonom određenih slučajeva. Ovo iz razloga što drugostepeni sud drugačije činjenično stanje nego što je ono u prvostepenoj presudi nije utvrdio na temelju rezultata održane rasprave, već na temelju rezultata raspravljanja u sjednici vijeća, zatim što prvostepena presuda nije utemeljena isključivo na ispravama ili posredno izvedenim dokazima, već i na neposredno izvedenim dokazima saslušanjem vještaka medicinske struke na glavnoj raspravi, a drugostepeni sud zaključak o postojanju, odnosno nepostojanju relevantnih činjenica ne izvodi iz isključivo izvedenih posrednih dokaza.

Slijedom iznesenog, kako je činjenica o uzroku smrti prednika tuženih pravno odlučna za utvrđenje ništavosti ugovora o osiguranju kredita, a drugostepena presuda nema jasne i dovoljne razloge za iznesene zaključke, to ne zadovoljava pravne standarde obrazložene sudske odluke.

Pravo na obrazloženju sudsku odluku predstavlja jedan od segmenata prava na pravično suđenje iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije pri čemu pravilno obrazložena sudska odluka mora odgovoriti na dva zahtjeva: da pokaže da se volja suda izražena u određenoj presudi poklapa sa voljom zakonodavca izražena u pravnoj normi i da omogućiti višem sudu provjeru postupka i načina na koji je sud donio tu odluku. Samo potpuno, određeno i jasno obrazložena odluka može strankama pružiti pouzdanu osnovu da odluku shvate i prihvate ili da se zaštite izjavljivanjem pravnog lijeka, a Instacionom sudu omogućiti da izvrši stvarnu kontrolu zakonitosti i pravilnosti sudske odluke.

Pored navedenog drugostepeni sud je pogrešno na ovaj spor primijenio odredbu člana 898. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima budući da se na ugovore o osiguranju potraživanja, a takav je i ugovor o osiguranju isplate kredita, a prema odredbi člana 899. stav 2. istog zakona ne primjenjuju odredbe glave XXVII ZOO, koja nosi naziv Osiguranje.

Iz naprijed navedenih razloga, na osnovu odredbe člana 249. stav 1. ZPP valjalo je ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku drugostepeni sud će, otkloniti povredu odredaba parničnog postupka na koju mu je ukazano u ovoj revizijskoj odluci, po potrebi i na osnovu održane rasprave, na kojoj će izvesti već izvedene dokaze relevantne za odluku o tužbenom zahtjevu, te nakon njihove savjesne i brižljive ocjene, donijeti novu i na zakonu zasnovanu odluku, za koju će dati potpune i pravilne razloge.

Ukidanje odluke o glavnoj stvari povlači za sobom i ukidanje odluke o troškovima parničnog postupka, o kojima će sud ponovo odlučiti uz glavnu stvar, imajući u vidu troškove ranijeg i novog postupka, kao i troškove po reviziji (član 397. stav 3. ZPP).

Po ocjeni ovog suda prvo pitanje nije pravno pitanje koje ima u vidu odredba člana 237. stav 3. ZPP, pa je u tom dijelu reviziju valjalo odbaciti kao nedozvoljenu, na osnovu odredbe člana 247. stav 5. i 7. ZPP.

Predsjednica vijeća
Emina Hulusija, s.r.